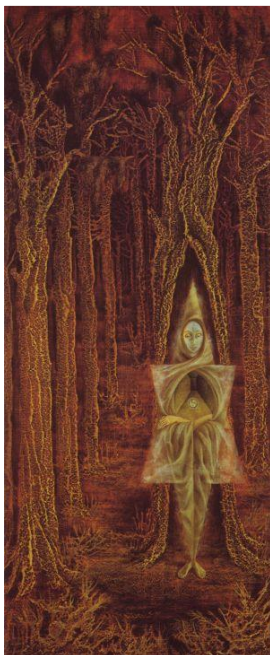

Devastace lidského myšlení

Ze světových zdrojů

Požadavky, aby věřící věřili všemu, co jim římskokatolická církev hlásá, nutí jinak rozumně uvažující lidi, aby odložili zdravý rozum a popřeli vše, co jim dosavadní životní zkušenosti přinesly, čímž je staví do role idiotů. A to i takové kapacity, jako jsou prezidenti, předsedové vlád a vědci různých vědeckých oborů, kteří mohou snadno náboženská tvrzení vyvrátit.

Jako příklad lze uvést tvrzení, že vesmír, svět a život na něm stvořil bůh, přičemž církev nemůže exaktně existenci boha prokázat. Neboli něco, co prokazatelně neexistuje, stvořilo něco, co prokazatelně existuje.

Stejně paradoxní je požadavek, aby věřící věřili tomu, že něco, co je označováno jako bůh, oplodnilo židovskou ženu, aby se jí mohl narodit syn, který je prohlašován za křesťanského boha.

Takový postoj nemůže žádný rozumně uvažující člověk obhájit ani vysvětlit.

Vypálení alexandrijské knihovny

Alexandrijská knihovna byla největší a nejslavnější knihovna starověku – součást vědeckého ústavu Múseion, vybudovaného z podnětu Ptolemaia I. kolem roku 295 př. n. l. Působili v ní učenci, spisovatelé a vědci, byl zde přeložen do řečtiny Starý zákon, přepsala se zde Homérova díla a učenci zde věděli i to, že Země není středem vesmíru. S bezmála 700 tisíci svitky by se dala považovat za studnu antického vědění a učení z oborů astronomie, matematiky, lékařství, historie a fyziky.

Během 4. století dosáhla perzekuce pohanů křesťany nebývalé intenzity. Pohanské obřady byly zakázány pod trestem smrti, chrámy a sochy byly zničeny. V roce 389 n. l. byla alexandrijská knihovna z podnětu fanatického pronásledovatele pohanů, alexandrijského biskupa Theofila, zničena vojsky římského císaře Theodosia I.

Tím si římská církev uzurpovala monopol na „vzdělanost“, který přetrval až do roku 1444, kdy Cosimo de Medici založil první evropskou veřejnou knihovnu a začal tak narušovat dlouhotrvající monopol církve na vzdělávání. Jím byla založena i akademie pythagorejských a platónských studií, která odstartovala zrod vysoké kultury renesance.

Konstantinova donace

Byl to rozhodující dokument, který změnil směr historického vývoje západu. Byl to padělek, zhotovený v papežském úřadu. Údajně pocházel z období kolem roku 312 n. l., kdy se domněle Konstantin obrátil na křesťanskou víru. Podle tohoto ediktu oficiálně předal Konstantin římskému biskupovi své císařské symboly a korunovační klenoty, jež se tak staly majetkem církve.

Donace dále tvrdila, že Konstantin poprvé prohlásil římského biskupa za faráře Kristova. Biskup potom údajně ze své funkce faráře Kristova vrátil císařské korunovační klenoty Konstantinovi, který je potom nosil s církevním posvěcením.

Důsledky měl tento padělek dalekosáhlé. Podle něho měl římský biskup nejvyšší světskou i duchovní moc v křesťanském světě. Mohl dle své libosti ustanovovat či sesazovat krále. Z Konstantinovy donace se odvozuje sílicí moc Vatikánu ve světských záležitostech. Korunovace již neměla za následek uznání krále nebo smlouvu s králem, šlo o ustanovení krále.

Podobně byl změněn i obřad pomazání, který měl v minulosti význam obřadní – akt uznání a potvrzení. Pomazání se stalo přímým aktem, kterým byla vládci přímo udělena boží milost. Prostřednictvím obřadu pomazání si církev přivlastňovala právo ustanovovat krále. A všichni panovníci byli v zásadě považováni za podřízené a služebníky papežovy. Nadále panovníci v Evropě vládli jen se svolením papeže.

Zločiny některých papežů

Kdo jiný by měl být vzorem morálního a ctnostného chování, když ne papež. Našli se však mezi nimi jedinci páchající nepředstavitelné zřůdnosti a zločiny. Poslali tak vzkaz řadovým věřícím: Nebojte se boha, ani my se ho nebojíme.

Štěpán VI.

Svolal do Říma synod, dal vykopat mrtvolu svého předchůdce, papeže Formosy, obléci ji do papežského ornátu a přivázat ji v Lateránu na trůn. Pak ji tři dny soudili. Mrtvý papež Formosus byl prohlášen vinným, pak byl vláčen ulicemi Říma nakonec vhozen do Tiberu.

Sergius III.

Dal chladnokrevně zavraždit své předchůdce, Benedikta IV. a Lva V. a spolu s nimi i několik nepřátelských kardinálů.

Jan XII.

Pijan, smilník, nadutý tyran, rozhazoval peníze kuplířům a děvkám, obžalovaný z vraždy, křivopřísežnictví, hanobení chrámu, krvesmilstva s vlastními příbuznými a se dvěma vlastními sestrami. Byl zabit manželem své milenky.

Benedikt IX.

Podle slov jeho nástupce se život papeže Benedikta skládal z loupeží, vražd a neřestí. Ze strachu před svým zavražděním opustil Řím, rozhodl se, že se ožení, prodal papežskou tiáru za 1 500 liber ve zlatě, aby nebyl chudým ženichem. Údajně dal otrávit papeže Klimenta II.

Řehoř VII.

Vedl spory s králem Jindřichem IV., dal ho do klatby, povolal do Říma normanské vojsko, které bestiálním způsobem Řím vyplenilo, povraždilo nevinné, znásilňovalo ženy a masakrovalo děti. Za tento masakr nese plnou zodpovědnost.

Kliment VII.

Ještě jako kardinál si vysloužil přezdívku „Kat z Ceseny“, když dal povraždit 4 000 obyvatel tohoto města kvůli povstání proti francouzským okupantům.

Urban VI.

Dal v roce 1385 uvěznit šest kardinálů v hluboké nádrži, kde byli na příkaz papeže krutě mučeni. Později z nich nechal pět zabít.

Bonifác IX.

Za jeho pontifikátu se hnačí silou staly peníze. Každý církevní úřad měl stanovenou peněžní hodnotu, za každý prosebný list si dával papež platit.

Inocenc VIII.

V roce 1484 vyhlásil svou bulu Malleus maleficarum, neboli Kladivo na čarodějnice, kterou vypracovali dva němečtí mniši a která měla na svědomí statisíce mučených a zavražděných.

Alexandr VI.

Měl se svou milenkou Vanozzou de Cattanei čtyři děti, které obdaroval počtami a prebendami. Měl další milenkou, Giuliu Farnese, se kterou měl dvě děti. Byl proslulý prodejem kardinálských postů, likvidací svých odpůrců a neřestným životem. Byl otráven kardinálem Adrianem Cornetem da Castellesi.

Julius II.

Byl nazýván „Hrozný“, dal v Římě pověsit tisíce zlodějů a pobudů. Jeho největší zálibou bylo válčení. Bojoval proti francouzskému králi Ludvíku XII.

Lev X.

Byl proslulý obchodováním s církevními úřady, odpustky, desátky, obíral nekřesťansky poutníky do Říma, zaměstnával hordu poradců, kteří objevovali nové zdroje peněz. Přesto po sobě zanechal díky svému rozmařilému způsobu života horu dluhů.

Pavel IV.

Byl nemilosrdný pronásledovatel kacířů. Podle jeho názoru si inkvizice počínala příliš mdle. Vinou jeho nelidské přísnosti nabyla inkvizice strašné pověsti. Nikde na světě nebyly vynášeny strašnější a hroznější rozsudky. Je znám jeho výrok: „Kdyby můj vlastní otec byl kacíř, vlastnoručně bych snášel dříví, abych ho mohl dát upálit.“ Tomuto papeži vděčí církev za seznam zakázaných děl a spisů.

Pius XII.

Byl tichým podporovatelem nacismu. Nevyslovil otevřený nesouhlas, naopak poslal Hitlerovi blahopřání ke zvolení kancléřem. Jeho postoj k Německu asi nejlépe vyjadřuje tento text: "Vždy jsme milovali Německo, kde jsme mohli strávit léta svého života, a milujeme je teď mnohem víc. Radujeme se z velikosti, rozmachu a blahobytu Německa, a bylo by špatné tvrdit, že si nepřejeme vzkvétající, velké a silné Německo." Vatikánskou banku I.O.R. založil v roce 1942.

Chorvatský masový vrah Pavelić informoval papeže o svých krvavých čistkách v koncentračním táboře Jasenovac. Od všech spojeneckých vlád přicházely papeži protestní dopisy. Mlčel ke všemu.

Ateistický komunismus pro něj znamenal větší nebezpečí, než nacismus se všemi jeho hrůzami, které viděl na vlastní oči.

Jan Pavel II.

Díky nesmlouvavému boji proti antikoncepci a potratům na základě nesprávné premisy, že člověku dal život bůh, přispěl k nekontrolovatelné porodnosti zejména v nejchudších zemích Afriky a Latinské Ameriky, což má za následek miliony dětí,

trpících hladem a nemocí AIDS a jejich krutou smrt. To je zločin nepředstavitelných rozměrů.

Zásahy do textů

Za základní text křesťanského náboženství jsou označována Evangelia sv. Marka, Matouše, Lukáše a Jana. Jejich texty jsou v mnoha ohledech tak rozporné, že je nelze přijímat jako něco definitivního.

V roce 367 n.l. sestavil biskup Athanasios Alexandrijský seznam děl, která mají patřit do Nového zákona. Tento seznam ratifikoval církevní koncil v Hippu v roce 399 n. l. a opětovně koncil v Kartágu v roce 403 n.l. Tyto koncily rozhodly o sestavení jistého výběru.

Je nepochybné, že uznávané křesťanské výklady učení, hlásané po tisíciletí, prošly přísnou cenzurou a přepracováním. Neboli Nový zákon a portrét Ježíše byl upraven tak, aby vyhovoval potřebám jistých zájmových

kruhů. Všechno, co mohlo tyto kruhy kompromitovat, bylo odstraněno.

Irenaus ve svém díle systematizoval všechny odchylky od ucelené ortodoxie a nesmlouvavě je odsoudil. Zavrhoval veškerou rozmanitost a tvrdil, že může existovat jen jedna platná církev a mimo ni není možno dojít spasení. Kohokoliv, kdo odmítal toto tvrzení, označil za kacíře, který musel být vyhnán, ještě lépe totálně zničen.

Proto Irenaus upřel veškerou svou energii do boje proti gnosticizmu. Proto vyhlásil válku individuálnímu uvažování a burcoval k pevné víře v nezpochybnitelné dogma. Proti osobní zkušenosti a poznání stavěl jedinou, katolickou církev, vyrůstající z apoštolského základu.

Od Irenaa se datuje ustavení kánonu Nového zákona v podobě, jak je znám dnes.

V roce 1958 byl v jednom klášteře u Jeruzaléma nalezen útržek Markova evangelia, který byl na příkaz biskupa Klementa Alexandrijského, jednoho z nejuctívanějších církevních otců, úmyslně zatajen.

V korespondenci Klementa svému učedníkovi Theodoru se píše: ...učení karpokraciánů. Těmto je třeba se postavit všemi způsoby a ve všem. Neboť i kdyby řekli něco pravdivého, nemůže ten, kdo miluje pravdu, i tak s nimi souhlasit. Neboť ne všechny pravdivé věci jsou pravdou, a ani ona pravda, která se pouze zdá být pravdou podle lidského náhledu, by neměla mít přednost před pravou pravdou, tou, odpovídající víře.

Násilné šíření křesťanské víry

Pokud měla římskokatolická církev přežít a stále více prosazovat svou moc, potřebovala mocnou světskou osobnost, která by ji mohla zastupovat a která by byla dostatečně silná, aby odvrátila a nakonec úplně vyhladila hrozbu nepřátelských křesťanských vyznání. Tou osobností byl Chlodvík (vládl 481 - 511).

V roce 496 byla uzavřena smlouva mezi Chlodvíkem a římskokatolickou církví. Zajišťovala přežití církve a ustanovovala církev jako nejvyšší duchovní autoritu celého západu. Povýšila postavení Říma na roveň řecké pravoslavné víry se sídlem v Konstantinopoli. Přinášela účinné prostředky k vymýcení rozvětvené sítě kacířství.

A Chlodvík byl mečem římskokatolické církve, nástrojem, kterým Řím vnucoval svou duchovní nadvládu, manifestací římské moci.

Smlouva mezi Chlodvíkem a římskokatolickou církví byla jedním ze závažných aktů, který měl zásadní význam pro křesťanství příštího tisíciletí. Chlodvíkův křest měl znamenat zrod nového římského impéria, založeného na římskokatolické církvi. Byl ustaven nerozlučný svazek mezi církví a státem se vzájemným závazkem věrnosti.

Během zbývajících let Chlodvíkova života byla víra vnucována mečem a neodolatelnou silou. S požehnáním a duchovním mandátem církve se francké království rozšířilo na východ a jih a zahrnuje většinu současné Francie a současného Německa.

Zavraždění Jana Husa

O Janu Husovi není nutné podrobně se rozepisovat. Je důležité jen připomenout, že byl zpovědníkem české královny Žofie, profesorem na pražské univerzitě a kazatelem. Ve svých kázáních statečně a důrazně káral zjevné církevní zlořády, zejména kupčení s odpustky. Byl předvolán před církevní koncil do Kostnice. Byl s ním uspořádán kacířský proces a byl žádán, aby odvolal svůj souhlas s učením Jana Viklefa. Mimo jiné. Neodvolal a byl popraven upálením zaživa.

Zavraždění Giordana Bruna

Filosof a spisovatel, volnomyšlenkář a buřič Giordano Bruno, vyučoval a psal po celé Evropě. Jeho učení byla směs panteismu, platonismu, stoicismu a epikureismu, orámovaná a prozářena poezií. Obdivoval krásu a přírodu, arazil teorii, že filozof musí být zároveň básníkem. Jeho základní teze zněla, že svět je v podstatě harmonický a jako celek naprosto dokonalý, protože bůh prostupuje každou jeho částíčku.

Tento bezelstný idealista, toužící po kráse a dokonalosti, padl do rukou inkvizice, odmítl odvolat své učení, a po mučení a kacírském procesu byl se souhlasem papeže Klimenta VIII. zaživa upálen na hranici.

Vraždění kacírů obecně

Předně je potřeba připomenout, že nelze přesně definovat, kdo byl kacír. Výčet všech typů sekt nebo hlasatelů křesťanství, lišících se jen v detailech, by byl dlouhý a určitě by nebyl úplný. Za kacíře byli totiž označeni i vladaři a vzdoropapežové, přičemž nebylo možno určit, kdo je legální papež a kdo vzdoropapež.

Obecně lze říci, že za kacíře byl označen každý, kdo ohrožoval mocenskou pozici katolické církve. Byli to paradoxně i upřímně věřící křesťané, kteří žili skromný a bohabojný život na rozdíl od v přepychu a marnotratnosti žijících církevních hodnostářů. Kolik bylo takto zavražděných nevinných lidí, nikdo nespočítá, vraždění kacírů však trvalo zhruba 1 600 let.

Více zajímavých článků:

<http://www.dhaxem.com/international.asp>

dhaxem.com

